

Π. Παυλόπουλος: «Η Τουρκία δεν μπορεί να μετέχει στην Ευρωπαϊκή Άμυνα»

/ [Επικαιρότητα](#)

Σε ομιλία του στην Ύδρα, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΕΙΑ 2025» με θέμα «Το κατά το Διεθνές Δίκαιο και το Ευρωπαϊκό Δίκαιο αναφαίρετο δικαίωμα της Ελλάδας να θωρακίζει αμυντικώς όλα, ανεξαιρέτως, τα Νησιά της στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο», ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Ακαδημαϊκός και Επίτιμος Καθηγητής της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Προκόπιος

Παυλόπουλος επισήμανε, μεταξύ άλλων, και τα εξής:

Πρόλογος

Κατά την σημερινή κορυφαία εκδήλωση αποτίουμε τον οφειλόμενο φόρο τιμής στον εμβληματικό Ναύαρχο Παύλο Κουντουριώτη εδώ, στην Ύδρα, την γενέτειρά του αλλά και τον τόπο όπου έχει ταφεί και πορεύεται προς την αιωνιότητα που του αναλογεί. Ο Ναύαρχος Παύλος Κουντουριώτης, όπως πλέον έχει καταστεί κοινή ιστορική συνείδηση, προσέθεσε τις δικές του λαμπρές σελίδες στην Ιστορία μας κυρίως κατά την διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων και κατ' εξοχήν ως Κυβερνήτης του Θωρηκτού «Αβέρωφ», με νωπές πάντα τις μνήμες των ανεπανάληπτων επιτευγμάτων προεχόντως των Ναυμαχιών της Έλλης, την 3η Δεκεμβρίου 1912 και της Λήμνου, λίγο μετά, την 5η Ιανουαρίου του 1913. Ναυμαχιών οι οποίες επέφεραν, θριαμβευτικώς, τις βαριές ήττες του μεγάλου στόλου της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και τον ανάγκασαν να υποχωρήσει ατάκτως στα Δαρδανέλια.

A. Το έπος αυτό του Ναυάρχου Παύλου Κουντουριώτη αποτελεί, διαχρονικώς, και ένα κορυφαίο ιστορικό δίδαγμα για εμάς, τους Έλληνες, ως προς το ποιο πρέπει να είναι, αδιαλείπτως, το Εθνικό Χρέος μας έναντι της Τουρκίας. Μίας Τουρκίας η οποία παγίως, και ιδίως σήμερα, επιβουλεύεται ευθέως την Πατρίδα μας, παραβιάζοντας προκλητικώς τόσο το Διεθνές Δίκαιο στο σύνολό του όσο και αυτό τούτο το Ευρωπαϊκό Δίκαιο, μολονότι βρίσκεται σε ενταξιακές διαπραγματεύσεις με την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Και είναι αδιανόητο, επέκεινα δε και απαράδεκτο, η Διεθνής Κοινότητα από την μία πλευρά και η Ευρωπαϊκή Ένωση από την άλλη να παρακολουθούν με τέτοια απάθεια τις προκλήσεις και την κατάδηλη παραβατική συμπεριφορά της Τουρκίας, ανεχόμενες δίχως ίχνος σοβαρής αντίδρασης μέσω των κατάλληλων κυρώσεων ακόμη και την επί πάνω από 50 χρόνια κατοχή του 1/3 του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας, πλήρους Κράτους-Μέλους του ΟΗΕ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και του σκληρού πυρήνα της, της Ευρωζώνης.

B. Θα μείνω στο σήμερα για να προσθέσω στα προεκτεθέντα κατά κύριο λόγο το εξής: «Συνεπής» στην πάγια τακτική της να προσθέτει ανύπαρκτα ζητήματα προς διαπραγμάτευση με την Ελλάδα -και, συνακόλουθα, να αμφισβητεί την αδιαπραγμάτευτη Εθνική Θέση μας ότι μεταξύ μας υφίσταται μία, και μόνη, διαφορά, εκείνη της οριοθέτησης της Νησιωτικής Υφαλοκρηπίδας και της αντίστοιχης Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ)- η Τουρκία εγείρει ιταμώς και ζήτημα ως προς το αν η Ελλάδα έχει δικαίωμα να θωρακίζει αμυντικώς όλα, ανεξαιρέτως, τα Νησιά της στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο. Και μάλιστα

ανεξαρτήτως του ποια είναι η έκτασή τους και αν κατοικούνται ή όχι. Είναι δε άκρως χαρακτηριστικό της προκλητικότητάς της αυτής το ότι η Τουρκία εγείρει ένα τέτοιο ζήτημα φθάνοντας στο σημείο -και πέραν της παραβίασης του Διεθνούς Δικαίου και του Ευρωπαϊκού Δικαίου- είτε να διαστρεβλώνει πλήρως το νόημα συγκεκριμένων διατάξεων της Συνθήκης της Λωζάνης.

Είτε, ακόμη χειρότερα, να επικαλείται Διεθνείς Συμβάσεις στις οποίες δεν είναι καν συμβαλλόμενο μέρος, όπως π.χ. την Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων του 1947 για τα Δωδεκάνησα που αποτελεί για την Τουρκία «*res inter alios acta*». Στις απαράδεκτες, θεσμικώς και πολιτικώς, αυτές προκλήσεις της Τουρκίας η Ελλάδα ανυποχωρήτως απαντά, πάντα με βάση τον συνδυασμό του Διεθνούς Δικαίου με το Ευρωπαϊκό Δίκαιο -και ενεργώντας επιπλέον και για λογαριασμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αφού το έδαφος και τα σύνορα της Ελλάδας είναι έδαφος και σύνορα και της Ευρωπαϊκής Ένωσης- ότι έχει όχι μόνο θεμελιωμένο δικαίωμα αλλά και εξίσου θεμελιωμένη υποχρέωση αμυντικής θωράκισης όλων, ανεξαιρέτως και δίχως οιαδήποτε διάκριση, των Νησιών της στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Το δικαίωμα αυτό της Ελλάδας βρίσκει σταθερό έρεισμα και στις διατάξεις του πρωτογενούς Ευρωπαϊκού Δικαίου, δοθέντος ότι συγκεκριμένοι κανόνες της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΕΕ) και της Συνθήκης Λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ) το εγγυώνται, ιδίως όταν εφαρμόζονται σε συνδυασμό με αντίστοιχες ρυθμίσεις του Διεθνούς Δικαίου -εν προκειμένω του Καταστατικού Χάρτη του ΟΗΕ και του Εθιμικού Διεθνούς Δικαίου- οι οποίες εν πάση περιπτώσει αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του Ευρωπαϊκού Κεκτημένου.

[Διαβάστε ΕΔΩ ολόκληρο το κείμενο της ομιλίας](#)